

Kitab Daniel - Nomer Genep Puluh

Doa Daniel jeung Rahasia Karajaan Ka Dalapan: Hiji Wahyu Poé-Poé Panungtung

Jeff Pippenger
2024-01-24

Dina pasal tujuh welas jeung dalapan welas dina Wahyu, hiji malaikat mawa ka Yohanes titingalian ngeunaan pangadilan kana kapapaan. Dina pamarincian ngeunaan pangadilan ahirna, karajaan-karajaan dina nubuat Kitab Suci dipidangkeun.

Sareng ieu pikiran anu miboga hikmah. Tujuh sirah éta téh tujuh gunung, tempat awéwé éta linggih. Jeung aya tujuh raja: lima geus rubuh, hiji keur aya, jeung nu saurang deui can datang; sarta lamun manéhna datang, manéhna kudu tetep sakeudeung wungkul. Jeung sato galak anu kungsi aya, tapi ayeuna teu aya, nya éta ogé anu ka dalapan, sarta asalna tina nu tujuh, jeung manéhna indit kana kabinasaan. Wahyu 17:9–11.

Yohanes ku Allah dipindahkeun sacara rohani ka taun 1798, di dinya anjeunna dipiwarang yén tujuh sirah dina sato galak anu ngagotong awéwé kapausan téh nyaéta tujuh raja. Raja téh hiji karajaan, jeung dina nubuat Alkitab karajaan ogé mangrupa hiji sirah. Dina taun 1798, lima karajaan geus ragrag jeung hiji keur maréntah harita. Karajaan katujuh masih kénéh bakal datang, sarta éta dilambangkeun ku sapuluh raja. Tuluy Yohanes dibéjaan yén karajaan kadalapan téh nyaéta sato galak kapausan, anu asalna tina anu tujuh. Kapausan téh karajaan kalima, sarta éta geus nampa tatu nu mawa pati, ku kituna nalika tatu nu mawa patina cageur, mangka éta jadi sirah kadalapan anu asalna tina anu tujuh.

Dina Daniel dua, opat karajaan anu kahiji nyaéta Babul, Médo-Pérsia, Yunani, jeung Roma. Opat karajaan literal éta ogé ngagambarkeun opat karajaan rohani, sarta babarengan éta nangtukeun dalapan raja, atawa huluna, dina Wahyu tujuh belas, sabab Yesus salawasna ngagambarkeun tungtung hiji perkara ku awal hiji perkara. Daniel pasal dua mangrupikeun sebutan anu pangheulana ngeunaan karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab, sedengkeun Wahyu tujuh belas mangrupikeun anu pamungkas, ku sabab éta duanana kudu sajalan, margi Allah henteu kungsi robah.

Karajaan kalima anu geus ragrag dina taun 1798 nyaéta Babilon rohani, nyaéta kapausan. Karajaan kagenep anu keur nyekel kakawasaan dina taun 1798 nyaéta karajaan anu boga dua tanduk, anu geus dilambangkeun ku karajaan dua tanduk bangsa Média jeung Pérsia. Karajaan katujuh, anu ngawengku sapuluh raja, anu dina taun 1798 can acan datang, nyaéta pamaréntahan saalam dunya, anu geus dilambangkeun ku Yunani, pamaréntahan saalam dunya Aleksander Agung. Sirah kadalapan, anu asalna ti antara anu tujuh, nyaéta karajaan kalima anu meunang tatu maot, tapi hirup deui nalika tatu maot éta cageur.

Panghukuman ka palacur gede lumangsung dina “jam” krisis hukum Minggu, nya éta hiji mangsa anu dimimitian ku hukum Minggu di Amérika Sarikat sarta nerus sapanjang sajarah nepi ka masa

percobaan manusa ditutup. Dina “jam” éta, anu dina Daniel dicirian minangka “dina poé-poé raja-raja ieu”, Allah bakal ngadegkeun Karajaan-Na. Dina “jam” éta hujan panungtung keur dicurahkeun.

“Hujan panungtung bakal tumiba ka jalma-jalma anu murni—mangka sakabéh maranéhna bakal narimana, saperti baheula.”

“Waktu opat malaikat ngaleupaskeun, Kristus bakal ngadegkeun Karajaan-Na. Taya saurang ogé bakal narima hujan ahir iwal jalma-jalma anu keur ngalakukeun sagala nu maranéhna bisa.” Spalding and Magan, 3.

Kucuran hujan ahir téh lumangsung sacara progresif, sabab éta saluyu jeung pangadilan, sarta pangadilan téh progresif. Kaum Millerite ngartos yén maranéhna keur hirup dina bagian suku tina patung dina Daniel pasal dua. Maranéhna yakin yén Roma téh karajaan dunya panungtungan, sarta maranéhna leres, nanging kawates dina pamahamanana.

“Poé-poé raja-raja ieu” memang kajadian dina sajarah karajaan Roma, tapi éta lain sajarah Roma kapir atawa Roma kapausan; éta téh sajarah Roma modéren. Kaum Millerit nerapkeun Roma kapir jeung Roma kapausan minangka hiji karajaan, jeung ku kituna maranéhna ngagunakeun hiji petikan tina kitab Ezekiel ngeunaan raja panungtung Yuda (Zedekiah), pikeun ngadukung pamahaman maranéhna.

Jeung maneh, pangeran Israil anu jahat tur najis, anu poéna geus datang, nalika kajahatan bakal nepi ka tungtungna, kieu saur Pangéran Allah: Cabut serban karajaan, jeung copot makuta: ieu moal tetep sarua deui; luhurkeun anu handap, jeung handapkeun anu luhur. Kami bakal ngabalikkeun, ngabalikkeun, ngabalikkeun éta; sarta éta moal aya deui, nepi ka Anjeunna sumping anu memang kagungan hak kana éta; sarta Kami bakal masrahkeun éta ka Anjeunna. Yehezkiel 21:25–27.

Ti jaman Zedekia bakal aya tilu karajaan anu bakal “dibalikkeun,” anu bakal ngarah ka Kristus, anu “hakna,” pikeun maréntah. Babul, Médo-Pérsia, jeung Yunani sadayana bakal digulingkeun nepi ka karajaan Roma, sarta salila sajarah karajaan kaopat éta, Kristus bakal sumping jeung ngadegkeun hiji karajaan. Anjeunna ngalakukeun éta pisan.

“Anu pangmimitina di antara jalma-jalma anu kalawan gancang mingpin bangsa éta kana karuksakan nyaéta Zedekia, rajana maranéhna. Ku cara pisan ninggalkeun piwuruk PANGERAN sakumaha anu dipasihkeun ngaliwatan para nabi, mopohokeun hutang rasa sukur anu dipiboga ka Nebukadnesar, ngalanggar sumpah kasatiaan anu khidmat anu diucapkeun dina ngaran PANGERAN, Allah Israil, raja Yuda ngabangkang ka para nabi, ka anu geus méré kahadéan ka dirina, jeung ka Allahna. Dina kasia-siaan hikmahna sorangan manéhna néangan pitulung ka musuh baheula kamakmuran Israil, “ngutus duta-dutana ka Mesir, supaya maranéhna méré manéhna kuda jeung jalma anu loba.”

“Naha manéhna bakal hasil?” dawuh Gusti ngeunaan jalma anu ku cara kitu hina pisan ngahianat unggal kapercayaan suci; ‘naha manéhna bakal luput anu ngalakukeun hal-hal kitu? atawa naha manéhna bakal ngalanggar perjangjian, tuluy dibébaskeun? Demi Kami hirup, saur Gusti ALLAH, saéstuna di tempat raja anu ngajadikeun manéhna raja, anu sumpahna dipoyok

ku manéhna, jeung anu perjangjianna diruksak ku manéhna, nya éta babarengan jeung raja éta di tengah Babel manéhna bakal maot. Jeung Firaun ogé, kalayan pasukanana anu kuat jeung rombonganana anu gede, moal bisa nulungan manéhna dina peperangan: ... ku sabab manéhna ngaremehkeun sumpah ku ngalanggar perjangjian, padahal, katingal, manéhna geus masrahkeun leungeunna, sarta geus ngalakukeun sagala hal ieu, manéhna moal luput.’
Yehezkiel 17:15–18.

Ka “pangeran jahat nu najis” geus datang poé pamariksaan ahir. “Cabut serban karajaan,” timbalan Gusti, “jeung copot makuta.” Teu saméméh Kristus pribadi ngadegkeun Karajaan-Na, Yuda diidinan deui boga raja. “Kuring baris ngabalikeun, ngabalikeun, ngabalikeun éta,” kitu parentah ilahi ngeunaan tahta kulawarga Daud; “jeung éta moal aya deui, nepi ka datang Anjeunna anu memang boga hak kana éta; sarta ku Kami éta bakal dipasrahkeun ka Anjeunna.” Yehezkiel 21:25–27.” Prophets and Kings, 450, 451.

Miller leres, tapi pangartosna kawates, sabab karajaan anu diadegkeun ku Kristus nalika Anjeunna leumpang di antara manusa lain karajaan ahir di bumi. Sanggeus karajaan Roma kapir, masih bakal aya opat raja deui. Sanajan kitu, Kristus memang ngadegkeun karajaan “rahmat” dina salib, tapi éta karajaan teu diadegkeun dina mangsa sapuluh raja dina Wahyu tujuh belas, jeung teu ogé diadegkeun dina mangsa hujan ahir. Karajaan anu diadegkeun ku Kristus dina poé-poé panungtungan téh nya éta karajaan “kamulyaan”-Na. Sister White nyarios sacara langsung ngeunaan duanana karajaan ieu.

Urang Millerite ngartos yén Kristus ngadegkeun hiji karajaan salila sajarah karajaan kaopat, sarta maranéhna leres, tapi pamahaman maranéhna kawates. Dina sajarah karajaan kaopat, Kristus ngadegkeun karajaan “rahmat,” sarta dina sajarah karajaan kadalapan, Anjeunna ngadegkeun karajaan “kamulyaan”-Na. Dina sajarah nalika Anjeunna ngadegkeun karajaan “rahmat,” Roh Suci dicurahkeun dina poé Pentakosta. Pentakosta ngagambarkeun curahan hujan panungtungan, dina sajarah nalika Anjeunna ngadegkeun karajaan “kamulyaan”-Na.

Amanat Pentakosta nyaéta amanat ngeunaan kabangkitan Kristus sacara harfiah. Amanat hujan ahir, sahenteuna sabagianna, nyaéta amanat ngeunaan kabangkitan simbolis anu dilambangkeun ku tatarucingan nubuat yén anu ka dalapan ti anu tujuh, anu kagungan kasampurnaan dina sato galak éta, kitu deui dua tanduk sato galak bumi. Karajaan kaopat jeung ka dalapan téh tempat Kristus ngadegkeun Karajaan-Na.

“Wawaran anu parantos dipidamel ku para murid dina nami Gusti éta leres dina unggal hal, sarta kajadian-kajadian anu ditunjuk ku éta malah dina waktos éta keur lumangsung. ‘Waktuna geus pinuh, karajaan Allah geus caket,’ kitu pesen maranéhna. Dina ahir ‘waktu’ éta—genep puluh salapan minggu dina Daniel 9, anu kudu ngalegaan nepi ka Al Masih, ‘Anu Diurapi’—Kristus parantos narima pangurapan Roh sanggeus dibaptis ku Yohanes di Yordan. Jeung ‘karajaan Allah’ anu ku maranéhna diumumkeun geus caket téh ditegakkan ku pupusna Kristus. Karajaan ieu lain, sakumaha maranéhna geus diajarkeun pikeun percaya, hiji kakaisaran dunya. Kitu deui lain éta karajaan kahareup anu langgeng jeung teu bisa paéh, anu bakal ditegakkan nalika ‘karajaan jeung kakawasaan, jeung kaagungan karajaan di handapeun sakuliah langit, bakal dipasrahkeun ka umat jalma-jalma suci ti Nu Maha Luhur,’ éta karajaan

langgeng, anu di jerona ‘sagala kakawasaan bakal ngawula jeung nurut ka Anjeunna.’ Daniel 7:27. Sakumaha dipaké dina Alkitab, ungkara ‘karajaan Allah’ dipaké pikeun nandaan boh karajaan rahmat boh karajaan kamulyaan. Karajaan rahmat dipintonkeun ku Paulus dina Surat ka Ibrani. Sanggeus nunjuk ka Kristus, panganteur anu pinuh welas asih anu ‘kakeuna ku rasa kana kalemahan-kalemahan urang,’ rasul éta nyebut: ‘Ku sabab kitu hayu urang datang kalawan wani ka tahta rahmat, supaya urang meunang rahmat, jeung manggihan kurnia.’ Ibrani 4:15, 16. Tahta rahmat ngagambarkeun karajaan rahmat; sabab ayana hiji tahta nandakeun ayana hiji karajaan. Dina loba pasemon-Na Kristus ngagunakeun ungkara ‘karajaan sawarga’ pikeun nandaan padamelan rahmat ilahi dina hate manusa.”

“Ku kituna tahta kamulyaan ngawakilan karajaan kamulyaan; jeung karajaan ieu anu dimaksud dina pangandika Jurusalamet: ‘Lamun Putra Manusa sumping dina kamulyaana-Na, sarta sakabeh malaikat suci jeung Anjeunna, mangka Anjeunna bakal linggih dina tahta kamulyaana-Na: sarta di payuneun Anjeunna bakal dikumpulkeun sakabeh bangsa.’ Mateus 25:31, 32. Karajaan ieu masih kénéh bakal datang. Ieu moal ditegakkan nepi ka datangna Kristus anu kadua kalina.”

“Karajaan rahmat diadegkeun langsung sanggeus ragragna manusa, nalika hiji rencana disusun pikeun panebusan bangsa anu salah. Harita éta geus aya dina maksud jeung ku jangji Allah; sarta ku iman, manusa bisa jadi rahayatna. Sanajan kitu, éta can saenyana diadegkeun nepi ka pupusna Kristus. Malah sanggeus ngamimitian kana misi-Na di bumi, Jurusalamet, ku lantaran cape ku kateguh-hate jeung teu nyaho budi manusa, bisa wae mundur tina kurban di Kalvari. Di Getsemani cangkir kasangsaraan ngageter dina panangan-Na. Malah dina mangsa éta kénéh Anjeunna bisa mupus késang getih tina tarang-Na sarta ninggalkeun bangsa anu salah supaya binasa dina kajahatanana. Lamun Anjeunna ngalakukeun kitu, moal aya panebusan pikeun manusa anu geus ragrag. Tapi nalika Jurusalamet nyerahkeun nyawa-Na, sarta ku napas panungtungan-Na sasambat, ‘Geus réngsé,’ harita kacumponan rencana panebusan jadi dipastikeun. Jangji kasalametan anu dipasihkeun ka pasangan anu dosa di Éden ditegeskeun. Karajaan rahmat, anu saméméhna geus aya ku jangji Allah, harita diadegkeun.”

“Ku kituna pupusna Kristus—kajadian pisan anu ku murid-murid téh geus dipandang minangka karuksakan ahir tina harepan maranéhna—nya éta anu ngajadikeun eta langgeng pasti. Sanajan éta geus mawa maranéhna kana kuciwa anu pohara nyeri, éta téh puncak tina bukti yén kayakinan maranéhna geus bener. Kajadian anu geus ngeusian maranéhna ku kasedihan jeung putus asa, nya éta anu muka panto harepan pikeun unggal anak Adam, sarta anu jadi puseur hirup nu bakal datang jeung kabagjaan langgeng sakumna jalma satia ka Allah dina sagala jaman.”

“Maksud-maksud rahmat anu taya wates keur ngahontal kasampurnaanna, sanajan ngaliwatan kaciwa para murid. Sanajan hate maranéhna geus katarik ku rahmat ilahi jeung kuasa pangajaran-Na, anu ‘ngandika sapertos can kungsi aya jalma anu ngandika kitu,’ tapi campur jeung emas murni kanyaah maranéhna ka Yesus téh aya campuran logam handap, nya éta kareueus dunya jeung ambisi-ambisi mementingkeun diri. Malah di rohangan Paska, dina éta jam anu khidmat, nalika Guru maranéhna geus asup kana kalangkang Getsemani, aya ‘pasulayan di antara maranehna, saha di antara maranehna anu kudu dianggap panggedéna.’

Lukas 22:24. Paningal maranéhna pinuh ku tahta, makuta, jeung kamulyaan, padahal pas di hareupeun maranéhna aya hina jeung sangsara taman, balé pangadilan, jeung salib Kalvari. Kareueus hate maranéhna, kahayangna kana kamulyaan dunya, nya éta anu nyababkeun maranéhna pageuh nempel kana pangajaran palsu dina jamanna, sarta ngaliwatkeun tanpa dipalire kecap-kecap Jurusalamet anu némbongkeun hakékat sajati karajaan-Na, sarta nunjuk ka hareup kana sangsara jeung pupusna-Na. Jeung kasalahan-kasalahan ieu ngahasilkeun ujian—teuas tapi diperlukeun—anu diidinan pikeun ngabenerkeun maranéhna. Sanajan para murid geus salah ngartos kana harti pesenna, sarta geus gagal ningali kanyataan tina harepan-harepan maranéhna, tapi maranéhna geus ngawawarkeun pangeling-eling anu dipasrahkeun ku Allah ka maranéhna, sarta Gusti bakal ngabales iman maranéhna jeung ngahormat kana kataatan maranéhna. Ka maranéhna bakal dipasrahkeun pagawean pikeun ngumandangk e un ka sagala bangsa Injil anu mulya ngeunaan Gusti maranéhna anu geus gugah tina maot. Pangalaman anu ku maranéhna karasa pait pisan téh diidinan, supaya nyiapkeun maranéhna pikeun pagawean ieu.” The Great Controversy, 347, 348.

Dina kitab Wahyu, “pikiran anu miboga hikmat” ngitung “bilangan hiji jalma”, sarta ngakuan yén “jalma” éta ogé karajaan anu ka dalapan, anu asalna tina nu tujuh. “Jalma dosa” téh kapala karajaan anu ka dalapan anu ngawasa para raja jeung padagang bumi, anu dihiijikeun ku tujuh jemaat sangkan nyingkahan hinaan panganiayaan, sarta anu linggih dina loba cai.

Jeung anjeunna ngandika ka kuring, Cai anu ku maneh dipiwarang, tempat si palacur linggih, nyaéta bangsa-bangsa, jeung balaréa, jeung umat-umat, jeung basa-basa. Wahyu 17:15.

“jalma dosa” ngawasa kana dunya pulitik, moneter, agama, jeung sipil, sarta sakumna manusa, iwal jalma-jalma anu geus meunang kameunangan tina sato galak, jeung patungna, tandana, jeung angka ngaranna.

Sarta kuring ningali saolah-olah aya sagara kaca pacampur ku seuneu; sarta maranéhna anu geus meunang kameunangan tina sato galak, tina gambarna, tina tandana, jeung tina angka ngaranna, nangtung dina sagara kaca, nyekel kacapi-kacapi Allah. Jeung maranéhna ngalagukeun pupujian Musa, abdi Allah, jeung pupujian Anak Domba, pokna, Agung jeung ajaib padamelan-Manten, nun Gusti Allah Nu Mahakawasa; adil jeung sajati jalan-jalan-Manten, nun Raja para suci. Wahyu 15:2, 3.

Anu “wijaksana” anu ngarti kana “nambahanana pangaweruh,” waktu Wahyu Yesus Kristus dibuka segelna, nya eta jalma-jalma anu boga “pangarti” sarta “ngitung bilangan sato galak tea: sabab eta teh bilangan hiji jelema; jeung bilanganana Genep ratus genep puluh genep.” Eta “pangarti” ngawakilan sabagian tina prosés pangujian tilu langkah anu salawasna kajadian nalika Yesus muka segel hiji nubuat. Ku sabab eta dicatet yen maranehna geus “meunang kameunangan ngalawan” “bilangan ngaranna.”

Pikeun meunangkeun kameunangan hartina ngalangkungan hiji tés, sarta jalma-jalma anu “wijaksana” jeung “ngarti” meunang kameunangan anu patali jeung angka 666, sarta éta ayat ogé netelakeun yén aya dalapan karajaan, jeung yén anu kadalapan téh asalna tina anu tujuh. Éta “rahasia” dilambangkeun dina Daniel pasal dua, sabab doa Daniel téh pikeun ngartos “rahasia” éta. Wahyu yén aya dalapan karajaan, sarta karajaan anu kadalapan téh asalna tina anu tujuh, jeung

angka karajaan éta nyaéta 666, nyaéta rahasia anu digambarkeun ku Daniel minangka hal anu dihontal ku doana, sarta Daniel ngalambangkeun jalma-jalma “wijaksana” milik Allah dina poé-poé panungtungan.

Daniel ngawakilan jalma-jalma “wijaksana” dina poé-poé panungtungan anu rusiah Daniel dua geus dibuka segelna ka maranéhna, jeung éta rusiah téh nyaéta panyingkepan yén rujukan panungtungan jeung pangheulana kana karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab téh nyaéta yén aya dalapan karajaan dina éta patung. Éta panyingkepan ngadukung pamahaman Millerite ngeunaan Daniel pasal dua, tapi caangna sapuluh kali leuwih caang, sanggeus éta diakuan.

Kacemerlanganna, ku sabab sapuluh kali leuwih caang, ngawakilan hiji ujian anu ku jalma-jalma “wijaksana” dimeunangkeun, sabab karajaan kadalapan anu asalna tina tujuh, ogé mangrupa karajaan kagenep anu mangrupakeun hiji pasatuan tilu rupa tina naga, sato galak, jeung nabi palsu. Ku kituna, naga, sato galak, jeung nabi palsu téh sadayana mangrupa karajaan kagenep, sarta babarengan ngawakilan 666.

Nebukadnesar diuji ku panyingkabana dina Daniel pasal dua, sarta anjeunna gagal dina éta ujian. Dina Daniel dua, Daniel ngawakilan jalma-jalma “wijaksana” anu lulus dina ujian ngeunaan rusiah patung éta. Nebukadnesar dina pasal tilu ngawakilan jalma-jalma jahat anu gagal dina ujian anu sarua pisan. Nebukadnesar, minangka raja kahiji tina karajaan kahiji, ngawakilan raja panungtungan tina karajaan panungtungan. Ku kituna anjeunna ngawakilan “jalma dosa,” jalma dina nubuat anu dicekel ku tujuh garéja. Manusa diciptakeun dina poé kagenep, ku sabab éta angka genep mangrupa angka umat manusa. Bilangan Nebukadnesar téh genep. Nebukadnesar gagal dina ujian bilangan 666, sarta ngawakilan jalma-jalma jahat dina poé-poé panungtungan. Salaku lambang jalma dosa, bilanganana téh genep.

Raja Nebukadnesar ngadamel hiji patung tina emas, jangkungna genep puluh hasta, jeung lébarna genep hasta; anjeunna ngadegkeun eta di dataran Dura, di propinsi Babul. Daniel 3:1.

Patung emas éta jangkungna genep puluh hasta, rubakna genep hasta, sarta dijieun ku Nebukadnésar, anu bilanganana genep. Patung éta ditegakkan dina pemberontakan ngalawan cahaya tina patung dina pasal dua, sarta katerangan tilu rangkep ngeunaan patung éta, nalika anjeun ngartos yén bilangan Nebukadnésar téh genep, sarua jeung genep, genep, genep.

Urang baris neraskeun ieu pangajaran dina artikel salajengna.

Pikiran pikeun ngadegkeun kakaisaran jeung hiji dinasti anu kudu langgeng salawasna, kacida ngagerakkeunana ka pangawasa anu perkasa, anu di hareupeun pananganana bangsa-bangsa di bumi geus teu mampuh nangtung. Kalawan sumanget anu lahir tina ambisi nu taya watesna jeung kareueus diri anu mementingkeun diri sorangan, anjeunna ngalebet kana musyawarah jeung jalma-jalma wijaksanana ngeunaan kumaha carana ngalaksanakeun ieu. Poho kana panyadiaan-panyadiaan pangersa anu luar biasa patali jeung impian ngeunaan arca anu agung; poho ogé yén Allah Israil, ngaliwatan abdi-Na Daniel, geus netelakeun harti arca éta, sarta yén patali jeung ieu panyaritahan, jalma-jalma agung di karajaan éta geus disalametkeun tina pati anu ngahina; poho kana sagala hal iwal kahayang maranéhna pikeun ngadegkeun kakawasaan jeung kaunggulan maranéhna sorangan, raja jeung para panaséhat nagarana mutuskeun yén ku

sagala cara anu mungkin maranéhna bakal narékahan ngangkat Babul salaku nu pangluhurna, jeung pantes nampa kasatiaan sajagat.

“Gambaran simbolis anu ku Allah geus dipaké pikeun nganyatakeun ka raja jeung ka rahayat maksud-Na ngeunaan bangsa-bangsa di bumi, ayeuna rek dijadikeun sarana pikeun ngamulyakeun kakawasaan manusa. Tafsiran Daniel bakal ditolak jeung dipopohokeun; bebeneran bakal disalahhartikeun jeung disalahgunakeun. Lambang anu ku Surga geus ditangtukeun pikeun muka ka pikiran manusa perkara-perkara anu penting ngeunaan mangsa nu bakal datang, bakal dipaké pikeun ngahalangan sumebarna pangaweruh anu ku Allah dipikahayang sangkan ditarima ku dunya. Ku kituna, ngaliwatan rekacipta jalma-jalma anu ambisius, Iblis keur narékahan pikeun ngagagalkeun maksud ilahi pikeun umat manusa. Musuh umat manusa nyaho yén bebeneran anu teu kahalangan ku kasalahan mangrupa kakuatan anu ampuh pikeun nyalametkeun; tapi lamun dipaké pikeun ngangkat diri jeung pikeun ngamajukeun rarancang manusa, éta jadi kakuatan pikeun kajahatan.

“Tina gudang banda-na anu beunghar, Nebukadnesar maréntahkeun sangkan dijieun hiji arca emas anu gedé, sarupa dina ciri-ciri umum jeung anu kungsi katingali dina titingalian, iwal dina hiji hal, nyaéta bahan anu dipaké pikeun nyieunna. Sanajan maranéhna geus biasa kana gambaran-gambaran anu megah ngeunaan déwa-déwa kahirupan maranéhna, urang Kaldea can kungsi saméméhna ngahasilkeun naon-naon anu sakitu ngareueuskeun jeung agungna saperti ieu patung anu ngagurilap, jangkungna genep puluh hasta jeung rubakna genep hasta. Jeung teu matak héran yén di hiji nagri tempat pangibadah ka brahala sumebar sacara umum, arca anu éndah tur teu aya tandingna hargana di dataran Dura, anu ngagambarkeun kamulyaan Babul jeung kaagungan sarta kakawasaanana, dipaparinan pikeun dijadikeun obyék pangibadah. Ku sabab kitu hal éta tuluy diatur, sarta hiji parentah dikaluarkeun yén dina poé pangbaktian éta sakabéh jalma kudu némbongkeun kasatiaan anu pangluhurna ka kakawasaan Babul ku sujud ka hareupeun arca éta.” Prophets and Kings, 504, 505.